

Szabó T. Anna

Nyúlcsapda

Mondok valamit. Ne állj itt a hátam mögött, zavar. És ne mondd, hogy ne mondjam. Nem könnyű mondani. Még leírni se, hogy ha téged nem ismerlek meg, nem ilyen lett volna az életem. Hanem jobb. Igen, jobb, hiába mondd, hogy mindent megadtál nekem – frászt adtál te, nem mindent. Hogy mi a minden? Nem mondom el. Elmondom. Kislány koromban ballerina akartam lenni. Te, a tehén?, mondd erre. Tudod mit, kapd be. Ahogy te szoktad mondani. Fogd be és kapd be. Mondom tovább, el is lop-tam a boltból egy köves kontycsatot, de sose mertem viselni, mert apám letörte volna a derekam, nem mondtam eddig ezt se, mert sose kérdezted, verős apa volt, véresre vert a szíjjal, ha kinyitottam a számat. Hát nem is nagyon nyitogattam aztán, soha, soha. Később is csak mikor muszáj volt.

Anyám, na, az meg... Minek beszélek az anyámról? Mert eleinte szeretett, vett vasárnaponként fagyit, epreset, ma is látom, milyen piros volt tőle a nyelvem. Akkor bírtam tükörbe nézni, szerettem a nyelvemet, meg a számat, olyan rózsaszín volt, mint a virágok anyák napján. Utáltam az anyák napját, akkor még azt hittem, nem akarok gyereket soha, persze nem tudtam, hogy majd nem is lehet. Most ne gyere azzal, hogy te bezzeg tudtál nekem csinálni, még egy ilyen penészvirágnak is, mert neked akkorád van, hogy abból ezer gyerek is kijön. Nekem csak egyet csináltál, azt is kiverted belőlem, aztán meg már próbálhattad. Jégbe is dughattad volna, az se lett volna halottabb.

Előtte nem így néztem ki, de arra bezzeg nem emlékszel. Írni akkor is jól írtam, a tanárok mind azt akarták, maradjak, tanuljak tovább, de hetedikben jöttél te, jöttél és vittél, jó dolgom lesz, azt mondtad, igaz? Most bezzeg hallgatsz. Azt mondtad, építesz nekem egy akkora házat, hogy az éjig ér, hogy csak nekem adod a kulcsát, egyedül nekem. Ha odaadom cserébe magamat.

Kulcsot nem adtál soha. A házat se láttam, mert rögtön bezártál a pincébe, ide, ebbe a szobába, ide, a gép elé, hogy mikor nem vagy itt, úgy csináljak, mintha élnék. Hogy mások azt higgyék, hogy élek. Hogy szíveket és rózsákat és cicákat posztoljak azoknak, akiket soha nem is láttam. Igazi cicát is ígértél, de ezt persze már elfelejtetted, Pincecicó nyakát is kitekerted, és beleraktad egy zacskóba, és kidobtad a szemébe, és kiröhögtél, amikor sírtam. Aztán ki kellett fessek magam, és betoltad a motorodat, úgy fényképeztél le rajta, mintha kint volnék, országúti szelfi, tizenhárom lájkot kaptam. Mindenem megvan, vannak barátaim.

Egyszer, egyetlenegyszer láttam élő embert a hét év alatt, talán a főnököd volt, azt mondtad, bemutatod a feleségednek, pedig sose voltam a feleséged, ahhoz ki kellett volna vigyél innen. Hogy itt volt a pap, és fehér

ruhában voltam, és flitter volt a hajamon? Papot sose hoztál, csak ruhát, hogy legyen róla fénykép, de annyira én se vagyok hülye, hogy elhiggyem, pap nélkül is lehet. Gyáva vagyok, de hülye nem. Azt mondtad neki, amikor megkérdezte, mért vagyok ilyen sápadt és csendes, mert beszélni akkor már nekem két éve nem volt szabad, hogy rákom van. Egy szegény beteg asszony, akit fel kell vidítani. Nagy bongyor hajú, buta, puha ember volt ez a főnök, hiába tuszkoltál bele az ölébe pucéron, nem maradt itt. Azt mondta, mennie kell, sürgős ügy. Ő volt az utolsó ember, akit láttam.

Meg te, meg te, meg te, meg teeee! Be-bee-bee! Aki mondja másnak, az mondja magának, aki másnak vermet ás, sírásó vagy földmunkás, aki szíve fekete, megrohad a feneké... Ne vicsorogj, nincs miért. Csak egyszer néztem rád, tudom, hogy nem szereted, ha néznek. Nem nézlek, csak látlak. Nem látlak, csak nézel. Nem, nem hagyom abba, be-beee! Látod, milyen jó kislány vagyok? Nem csinállok hisztit, itt ülök a gép előtt, kopogok, mint mindig. Nem zavarlak. Mindjárt abbahagyom. Mindjárt. Nem sírok, nem szoktam, sose szoktam, érted? Leszoktam, mint a cigiről, mikor idehoztál, és rám zártad az ajtót. Csinálok még egy szelfit, nem nézek hátra, biztos látszunk mind a ketten, utolsó kép kedvesemmel, jól hangzik? Nem, nem, most nem te mondd meg a címét. Tudod te egyáltalán, mi az a nem? Ezt neked! Ezt nem posztolom.

A dróttal cseszted el, azt mondtad, borotvás drót a neve, nem mondtad, minek kell, csak hogy vadászni mész szombaton. Én meg péntek éjjel, ha már itt volt ez a drót, szépen utánanéztam a csapdáknak. Mert olyan jó kislány vagyok. És mert olyan rossz érzésem támadt ettől a dróttól. Felrántós kiterített rálépős hurok, ezt tanultam meg. Nézd csak meg, itt van ezen a linken. Kellett kicsit gyakorolni, össze is vágtam a kezem, amikor odatettem az ajtó fölé. Pont, ahogy kell. Néztem egy ideig. Féltem. Nem. Nem tehetek róla, hogy jöttél.

Megszoktam a vért, a saját csuklóm is csupa régi forradás. Ez is begyógyul, ez a mostani. Nem? Mit mondasz? Nem mondasz semmit. Elmentél vadászni, igaz? Nem állsz itt mögöttem kiguvadt szemmel. Nem nézel. Nem mondd meg, hogy mit hogy csináljak. Nem. Nem fogom felmosni. Nem, nem, nem. Én nem tehetek róla, hogy ilyen bűdös és ragacsos lettél. Meg a padló is. Meg a mobilod is. Meg a kulcs is.

Öt gyerek anyja

Hogy történjen valami. Ebben a fulladásban. Felkelek, enni adok, esznek, ledobálják, felseprem, elmosom, kirázom, összeszedem, feladom, fel, mindjárt, az egészet, ez kaparja a torkomat, ez az ordítás, egész nap, de jó nekem, mosolygok, belevicsorgok az előszobában a tükörbe. Ne sírj, kicsim, semmi baj, mindjárt elmúlik, adok egy puszit, ne üsd a kisautóval

az öcsédet, nem látod, hogy fáj neki? Fáj. Látom a hús mögött a csontot. Morgok, mint a farkas, miközben összeszedem a szétszórt cipőket, kaffogok, kattán az állkapcsom.

Articulatio temporomandibularis. Tudom a csontokat, tudom mindet. Orvos vagyok, orvos voltam. Sebész. Valamikor. Betartom, amire esküdtem, nem tartok be, nem élek vissza a hozzám forduló férjem és gyermekeim kiszolgáltatott helyzetével, egyenlő figyelemmel és gondossággal ápolok minden embert, szartörlési és rántáskészítési és sikálási tudásomat állandó képzéssel magas szinten tartom, férjemmel szentül élek, gatyáját mosom, ingét vasalom, főzöm a vacsoráját, őt el nem hagyom, vele megelégszem, éjjelenként, amikor nélkülözhetetlen munkájából hazatér, testemmel szolgálom az ő igényei szerint, gyermekeim éjjeli sírását meg se hallom, csak azután kelek fel szoptatni és vigasztalni és pelenkázni és betakarni, amikor uram és parancsolóm elszenderedett.

Orvos vagyok, bírom a munkát, úgyszincs segítség. Merthogy az minék. Itthon vagyok egész nap, ráérek, ráérek üvölteni a párnába éjszaka, ráérek hányni a fáradtságtól a vécében, ahol senki se lát. Erre születtem, mondják, hallom, hallgatok. Felzet, lelet, vélemény. Az orromban halál, a formalin szaga. Érzem az ujjaim közt a szikét, tudom, hol kell vágni, ismerem a határt élet és halál közt, tudom, mennyi a súlya a szívnek. Vágok, azt álmodom, éjszaka. Vért látok a sötétben, ha kinyitom a szemem. Dobog a dobhártyám. Senki. Semmi. Én. Senki. Semmi. A szív lucskos, a tüdő puha, a bőr nyomásra enged. Vágok, azt álmodom. Vágyok. Éhes vagyok, éhes.

64

Elekes Károly munkái (41. o.)